

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΜΗΜΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 14 Οκτωβρίου 2021, με την ακόλουθη σύνθεση: Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Βασιλική Σοφιανού και Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Σύμβουλοι, Χρυσούλα Μιχαλάκη (εισηγήτρια) και Αθανασία Παπασταμάτη, Πάρεδροι (με συμβουλευτική ψήφο).

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε η Πάρεδρος στη Γενική Επιτροπεία της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο Χαρίκλεια Ζάχου, που αναπληρώνει νόμιμα την κωλύόμενη Γενική Επίτροπο της Επικρατείας.

Γραμματέας: Γεωργία Φραγκοπανάγου, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από ...2015 (Α.Β.Δ. .../2015) αγωγή :

Της ..., κατοίκου ... (...), η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας δικηγόρου της Ιωάννας Μανουσάκη (ΑΜ/ΔΣΑ 37817),

Κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπεί νόμιμα ο Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος παρέστη διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Στελιανής Κουστουμπάρδη.

Το νπδδ με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-ΕΦΚΑ), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αγίου Κωνσταντίνου αρ. 8) και εκπροσωπείται νόμιμα, παραστάθηκε ομοίως διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Στελιανής Κουστουμπάρδη.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Την πληρεξούσια δικηγόρο της ενάγουσας, η οποία, αφού δήλωσε τον περιορισμό του αιτήματος της αγωγής στο ποσό των 42.968,50 ευρώ και τη μετατροπή του από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό, ζήτησε την παραδοχή της αγωγής.

Την εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου και του e-ΕΦΚΑ, η οποία ζήτησε την απόρριψη της αγωγής. Και

Την Πάρεδرو στη Γενική Επιτροπεία της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, η οποία πρότεινε την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη εξ αποστάσεως, κατ' άρθρο 295 παρ. 2 της Δικονομίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την παρουσία όλων των ανωτέρω μελών του.

**Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα,
Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο και
Αποφάσισε τα εξής:**

1. Με την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα, πολιτική συνταξιούχος του Δημοσίου (πρώην υπάλληλος του Υπουργείου ...), ζητεί, κατόπιν περιορισμού και μετατροπής του αγωγικού αιτήματος με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της στο ακροατήριο, να αναγνωριστεί ότι το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο οφείλει να της καταβάλει, ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 ΕισΝΑΚ, το ποσό των 42.968,50 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, το οποίο αντιστοιχεί, κατά τους ισχυρισμούς της, στη διαφορά των ποσών συντάξεων που καταβλήθηκαν στις κόρες της, ... και ..., και αυτών που έπρεπε να λάβει κατά το χρονικό διάστημα από ...2002 [επομένη της ημερομηνίας τερματισμού της υπαλληλικής της σχέσης] έως2011 [προτεραία της ορισθείσας με την .../2014 πράξη του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (εφεξής Γ.Λ.Κ.) ημερομηνίας πληρωμής της σύνταξής της]. Κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του οικείου δικογράφου και όπως οι λόγοι της αγωγής αναπτύσσονται με το από 14.10.2021 υπόμνημα, το ως άνω ποσό ζητείται για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η ενάγουσα αφενός, λόγω της πλημμελούς εφαρμογής από τα όργανα της συνταξιοδοτικής διοίκησης των διατάξεων του άρθρου 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα κατά την έκδοση της προαναφερθείσας πράξης του Γ.Λ.Κ., εκδοθείσας σε συμμόρφωση με την 2503/2012 απόφαση του πρώην ΙΙ Τμήματος του Δικαστηρίου, αφετέρου, λόγω της παράνομης, όπως κρίθηκε με την ως άνω απόφαση, απόρριψης του αιτήματος της ενάγουσας για τον κανονισμό της σύνταξής της από το χρόνο τερματισμού της υπαλληλικής της σχέσης, όπως η άρνηση αυτή εκδηλώθηκε με την .../2004 πράξη της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. και την .../2006 απόφαση της Επιτροπής Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων (εφεξής Ε.Ε.Π.Κ.Σ.).

2. Σύμφωνα με το άρθρο 98 παρ. 1 περ. στ' του Συντάγματος, οι διαφορές που αναφύονται από την απονομή συντάξεων δημόσιων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών, όσων έλκουν από αυτούς συνταξιοδοτικό δικαίωμα και των εξομοιούμενων προς αυτούς κατηγοριών - στις οποίες συγκαταλέγονται και οι εγειρόμενες διαφορές στο πλαίσιο της αδικοπρακτικής ευθύνης του Δημοσίου από τη θέσπιση και εφαρμογή διατάξεων της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας, εντός του ειδικού αυτού συνταξιοδοτικού συστήματος, ανήκει στην ειδική αποκλειστική δικαιοδοσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Αποκλείεται δε η κρίση άλλων δικαστηρίων επί των εν λόγω θεμάτων, ευθέως ή παρεμπιπτόντως (βλ. ΑΕΔ 1/2004, 4, 3/2002, 4/2001, ΕλΣυν Ολ. 484/2018, ΣτΕ Ολ. 2066/1999, 303/1998, ΣτΕ 1827/2010, 516/2004). Στο πλαίσιο αυτό, η ένδικη αγωγή, έχουσα το εκτιθέμενο στην προηγούμενη σκέψη περιεχόμενο, υπάγεται στη δικαιοδοσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

3. Περαιτέρω, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτώς στρέφεται κατά του Ελληνικού Δημοσίου [βλ. άρθρα 105 ΕισΝΑΚ, 8 παρ. 1 του π.δ/τος 1225/1981, 72 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔΔ), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97) και εφαρμόζεται αναλόγως κατ' άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 12 του ν. 3472/2006 (Α' 135), τα

οποία ίσχυαν κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο άσκησης της υπό κρίση αγωγής (βλ. άρθρα 349 παρ. 1 και 350 παρ. 1 του ν. 4700/2020) και ήδη άρθρο 131 του ν. 4700/2020], τόσο υπό την ιδιότητα του φορέα που μέσω του κρατικού προϋπολογισμού αποτελεί τον εκ του Συντάγματος εγγυητή του ειδικού συνταξιοδοτικού συστήματος των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών και της καταβολής των συντάξεών τους, ως συνέχειας των αποδοχών τους, όσο και λόγω της αποδιδόμενης παρανομίας των οργάνων αυτού κατά την εφαρμογή διατάξεων της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας (πρβλ. ΕλΣΟΛ 1821, 1820, 1477, 504/2021, 2020/2020, ΙΙ Τμ. 1209, 930/2019, 2432/2020, 1689/2021, Τέταρτο Τμ. 957/2021). Τούτο δε, ακόμη και μετά τη σύμφωνη με το Σύνταγμα ρυθμιστικώς διακριτή και λειτουργικώς αυτοτελή ένταξη από 1.1.2017 του ειδικού αυτού συνταξιοδοτικού συστήματος στο ευρύτερο δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα και στο οργανωτικό σχήμα του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ), που μετονομάστηκε από 1.3.2020 σε «Ηλεκτρονικό Εθνικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-ΕΦΚΑ) [βλ. άρθρο 51 Α του ν. 4387/2016 (Α' 85), που προστέθηκε με το άρθρο 1 του ν. 4670/2020 (Α' 43)] και αποτελεί εις ολόκληρο με το Ελληνικό Δημόσιο υπόχρεο [άρθρα 106 ΕισΝΑΚ, 481 επ. ΑΚ και 926 επ.ΑΚ], για την ικανοποίηση των αξιώσεων της ενάγουσας, ως εκ της σωρευτικής αναδοχής του βάρους καταβολής των συντάξεων από αυτόν [βλ. άρθρα 1 εδ. β', 1Β παρ. 2 και τις διατάξεις του Κεφαλαίου Β του ν. 4387/2016, καθώς και τις διατάξεις των άρθρων 19, 20, 21, του ν. 4670/2020, που ισχύουν αναδρομικώς ως εκ του γνησίως ερμηνευτικού χαρακτήρα τους, σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις των άρθρων 51, 53, 70 και 100 του ν. 4387/2016 και τις κατ' εξουσιοδότηση αυτών εκδοθείσες κ.υ.α. 124456/0092/13.12.2016 (Β' 4074), περί μεταφοράς από 1.1.2017, της αρμοδιότητας πληρωμής και αναδρομικών συντάξεων στον τότε ΕΦΚΑ και 2915/783/17.1.2018 (Β' 55), για την ολοκλήρωση μέχρι τις 30.4.2018 της μεταφοράς αρμοδιοτήτων της Γενικής Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών στον εν λόγω φορέα, καθώς και άρθρα 477 επ. ΑΚ]. Ενόψει αυτών, όπως γίνεται παγίως δεκτό από τη νομολογία του παρόντος Τμήματος (βλ. ΕλΣ ΙΙ Τμ. 1692, 28/2021, 2424/2020), το αποκλειστικώς εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο δύναται, κατ' εφαρμογήν της ΚΥΑ 124456/0092/13.12.2016, είτε οίκοθεν, είτε στο πλαίσιο συμμόρφωσης προς την εκδοθησόμενη απόφαση, να προβεί, με μεταφορά των σχετικών πιστώσεων στον e-ΕΦΚΑ, σε ικανοποίηση των σχετικών αξιώσεων, κατά την τακτική πληρωμή των συντάξεων από το τελευταίο.

4. Κατόπιν αυτών, η υπό κρίση αγωγή, για την οποία δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου, ως εκ του αναγνωριστικού της χαρακτήρα (βλ. άρθρο 274 παρ. 1 του ΚΔΔ, αναλόγως εφαρμοζόμενου βάσει του άρθρου 123 του π.δ/τος 1225/1981 και ήδη άρθρο 313 του ν. 4700/2020), έχει ασκηθεί αρμοδίως και κατά τα λοιπά παραδεκτώς, είναι δε περαιτέρω ερευνητέα, ως προς τη νομική και ουσιαστική της βασιμότητα.

5. Με το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. θεσπίζεται η ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου προς αποζημίωση από τις παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας, η οποία έχει ανατεθεί σ' αυτά. Από τη

διάταξη αυτή συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι για να στοιχειοθετηθεί υποχρέωση αποζημίωσης εκ μέρους του Δημοσίου, απαιτείται η πράξη ή παράλειψη ή υλική ενέργεια των οργάνων του να είναι παράνομη, δηλαδή να παραβιάζεται με αυτή κανόνας δικαίου, με τον οποίο προστατεύεται ορισμένο ατομικό δικαίωμα ή συμφέρον και να συνδέεται αιτιωδώς με τη ζημία του διοικουμένου. Στην αποζημίωση αυτή περιλαμβάνεται, κατά το άρθρο 298 του Α.Κ., τόσο η αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η υπάρχουσα πριν από την παράνομη πράξη ή παράλειψη περιουσία του ζημιωθέντος, όσο και η αποκατάσταση της ζημίας που αυτός υπέστη, γιατί στερήθηκε λόγω της παράνομης πράξης ή παράλειψης παροχές, τις οποίες με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζε, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη συμπεριφορά των οργάνων του Δημοσίου. Από τα ανωτέρω παρέπεται ότι η παράνομη άρνηση ή παράλειψη των οργάνων της συνταξιοδοτικής διοίκησης, κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, να κανονίσουν ή αναπροσαρμόσουν, σύμφωνα με το Σύνταγμα και τις ισχύουσες διατάξεις, στο προσήκον ύψος τη σύνταξη συνταξιούχου του Δημοσίου, η οποία είχε ως αποτέλεσμα να του προξενήσει αντίστοιχη ζημία, γεννά αστική ευθύνη του Δημοσίου κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ. (ΟΛΕΛΣυν 713, 714/2019, 3021/2012, 1701/2011, 1505/2005 κ.ά.).

6. Περαιτέρω, στο άρθρο 60 παρ. 1 εδ. α' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 166/2000, Α' 153 και ήδη π.δ. 169/2007, Α' 210), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 18 παρ. 10 του ν. 1489/1984, ορίζεται ότι: «Δεν επιτρέπεται σε καμιά ανεξάρτητα περίπτωση ν' αναγνωρισθούν αναδρομικά σε βάρος του Δημόσιου Ταμείου οικονομικά δικαιώματα από συντάξεις για χρονικό διάστημα πέραν των τριών ετών από την πρώτη του μήνα κατά τον οποίο εκδίδεται η σχετική πράξη ή απόφαση». Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται χρονικός περιορισμός ως προς την αναδρομή των οικονομικών αποτελεσμάτων των εκτελεστών πράξεων των αρμοδίων οργάνων της συνταξιοδοτικής διοίκησης, με τις οποίες κανονίζεται ή αναπροσαρμόζεται σύνταξη (Ελ.Συν. Ολομ. 713, 714/2019, 423/2018, 887/2016, 166/2010, 1505/2005).

7. Κατά την έννοια δε των διατάξεων της παραγράφου 1 του άρθρου 60 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, στην περίπτωση που με απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου ακυρώνεται ή μεταρρυθμίζεται οριστική πράξη ή απόφαση της συνταξιοδοτικής διοίκησης με την οποία κρίνεται επί της ουσίας το συνταξιοδοτικό δικαίωμα, αφετηρία του χρονικού σημείου (*dies a quo*) της τριετούς αναδρομής αποτελεί η πρώτη του μήνα έκδοσης της ακυρούμενης ή μεταρρυθμιζόμενης, με την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου πράξης, με την οποία η συνταξιοδοτική διοίκηση παρά το νόμο δεν αναγνώρισε την ένδικη συνταξιοδοτική αξίωση (με όριο το χρόνο θεμελίωσης του σχετικού συνταξιοδοτικού δικαιώματος ή, σε περίπτωση λήψης τρίμηνων αποδοχών, το χρόνο λήξης της καταβολής αυτών) και όχι ο χρόνος έκδοσης των αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου κατά την άσκηση της δικαιοδοσίας του (ΟΛΕΛΣυν 26/2010, 166/2010, 963/2010, 1587/2011, 3023/2012, 4319/2013, 2234/2014, 887/2016, 484/2018), ούτε ο χρόνος έκδοσης της πράξης, με την οποία η συνταξιοδοτική διοίκηση συμμορφώνεται σε σχετική απόφαση του Δικαστηρίου. Τούτο επιβάλλει ο σεβασμός

των δικαιωμάτων δικαστικής προστασίας και προστασίας της περιουσίας του συνταξιούχου που προσέφυγε ενώπιον της δικαιοσύνης, σύμφωνα με τα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρόσθετου Πρωτοκόλλου αυτής, καθόσον, με τον τρόπο αυτό, η αφετηρία της αναδρομικής έκτασης του δικαιώματος δεν συνδέεται με τυχαία και απρόβλεπτα γεγονότα κείμενα εκτός του πεδίου επιρροής του ενδιαφερομένου, όπως ή μη έγκαιρη έκδοση της διοικητικής πράξης κανονισμού ή αναπροσαρμογής της σύνταξης, λόγω ενδεχομένης αμέλειας της διοίκησης, αλλά συνδέεται με συγκεκριμένα γεγονότα, εντός του πεδίου επιρροής του συνταξιούχου, όπως είναι η κατάθεση της αίτησης κανονισμού ή αναπροσαρμογής της σύνταξης του και η έγκαιρη από αυτόν άσκηση των προβλεπόμενων από το νόμο ενδικοφανών ή ενδίκων βοηθημάτων κατά της απόρριψης του συνταξιοδοτικού αυτού αιτήματος (ΟΛΕΛΣυν 343/2021, 755/2020, 714/2019, 423/2018, 887/2016, Τμ. Τρίτο 1677, 1673/2022). Τέλος, εάν με τη δικαστική απόφαση έχει ακυρωθεί ρητή απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ., τα οικονομικά αποτελέσματα της κανονιζόμενης ή αναπροσαρμοζόμενης με την απόφαση του Δικαστηρίου σύνταξης εκτείνονται μέχρι τρία έτη αναδρομικώς από την πρώτη του μήνα κατά τον οποίο εκδόθηκε η ακυρούμενη ρητή απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. (ΟΛΕΛΣυν 423/2018, Τρίτο Τμήμα 656/2023).

8. Στο πλαίσιο αυτό, με την έγερση αποζημιωτικής αγωγής, κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν επιδιώκεται η καταβολή συντάξεων, αλλά ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε στον δικαιούχο από την παράνομη στέρηση συνταξιοδοτικών παροχών, μόνο δε για τον προσδιορισμό του ύψους της οφειλόμενης αποζημίωσης λαμβάνονται υπόψη τα ποσά των συντάξεων (διαφορές) που δεν του καταβλήθηκαν. Η αγωγή, επομένως, αυτή, η οποία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αμιγώς συνταξιοδοτικού περιεχομένου (ΟΛΕΛΣυν 713/2019, 1505/2005), δεν κωλύεται από το άρθρο 60 παρ. 1 του Σ.Κ., το οποίο περιορίζει μόνο τον χρόνο της αναδρομικής καταβολής συντάξεων (ΟΛΕΛΣυν 1521/2017) και δεν αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της άρνησης της συνταξιοδοτικής διοίκησης να κανονίσει ή να αναπροσαρμόσει στο προσήκον ύψος τη σύνταξη συνταξιούχου του Δημοσίου από τον χρόνο που συνέτρεξαν οι νόμιμες προϋποθέσεις γέννησης του σχετικού δικαιώματος, ούτε αποκλείει τη διεκδίκηση από τον συνταξιούχο της ζημίας επί της οποίας θεμελιώνεται η ειδική αδικοπραξία του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ. (ΟΛΕΛΣυν 714/2019, 1659, 848/2011).

9. Συναφώς, ο αποκλεισμός, υπό την ισχύ της διάταξης του άρθρου 60 παρ. 1 του Σ.Κ., του ένδικου βοηθήματος της αποζημιωτικής αγωγής θα οδηγούσε σε παραβίαση του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, αφού ο ενδιαφερόμενος θα στερείτο δικαστικής προστασίας κατά το χρονικό διάστημα από τη γέννηση της συνταξιοδοτικής του αξίωσης μέχρι τον χρόνο της αναδρομικής έκτασης αυτής κατά την εν λόγω διάταξη, δηλαδή για το πέραν της τριετίας από την έκδοση της οικείας συνταξιοδοτικής πράξης χρονικό διάστημα, στο οποίο δεν μπορούν να ανατρέξουν τα οικονομικά αποτελέσματα του συνταξιοδοτικού δικαιώματος (ΟΛΕΛΣυν 290/2021, 713, 714/2019, 1404/2010, 1346/2006, 1505/2005).

10. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, σε περίπτωση που διαγνωσθεί κατά την οριζόμενη στο άρθρο 66 του Σ.Κ. διαδικασία ότι τα συνταξιοδοτικά όργανα του Δημοσίου παρά το νόμο δεν προσδιόρισαν (διέπλασαν) το συνταξιοδοτικό δικαίωμα

του συνταξιούχου και προσδιορισθεί μεν τούτο κατ' ορθή ερμηνεία και εφαρμογή των σχετικών διατάξεων με τον κανονισμό της σύνταξης, πλην, η συνταξιοδοτική διοίκηση, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του κατά το άρθρο 60 παρ. 1 του ίδιου ως άνω Κώδικα χρονικού περιορισμού στην αναδρομική καταβολή συντάξεων, ορίσει ότι η σύνταξη που προκύπτει από την ως άνω διάπλαση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος καθίσταται πληρωτέα για χρονικό διάστημα που υπολείπεται της τριετίας, όπως αυτή προσδιορίστηκε στη σκέψη 7 της παρούσας, συντρέχει η κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ. απαιτούμενη προϋπόθεση της ύπαρξης παρανομίας των συνταξιοδοτικών οργάνων του Δημοσίου για τη θεμελίωση ευθύνης αυτού προς αποκατάσταση της ζημίας, που υπέστη ο συνταξιούχος από τη στέρηση των συνταξιοδοτικών παροχών, που edικαιούτο τόσο για το χρονικό διάστημα που εκτείνεται εντός της τριετίας από την ακυρωθείσα συνταξιοδοτική πράξη όσο και για το πέραν της τριετίας χρονικό διάστημα (Ολομ. ΕλΣυν 898/2019, πρβλ. και Ε.Σ. Ολ. 1505 – 9/2005, 1511, 1915/2005, 1346/2006, 1404/2010, βλ. II Τμ. 1457/2013, 952, 2493/2011, πρβλ. II Τμ. 1237/2017), το οποίο εξικνεΐται μέχρι του χρονικού σημείου της γέννησης της συνταξιοδοτικής αξίωσης.

11. Στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 1 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 1041/1979, Α' 292, π.δ. 166/2000, Α' 153) ορίζει στο πρώτο εδάφιο της περ. α' ότι: «1. Ο τακτικός δημόσιος υπάλληλος που λαμβάνει κάθε μήνα μισθό από το Δημόσιο Ταμείο ή από άλλους ειδικούς πόρους δικαιούται σε ισόβια σύνταξη από το Δημόσιο Ταμείο: α) Αν απομακρυνθεί με οποιονδήποτε τρόπο από την υπηρεσία και έχει εικοσιπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία» και στο δεύτερο εδάφιο της περ. α', όπως αυτό ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 19 παρ. 1 του ν. 2084/1992 (Α' 165) ότι: «Για τις μητέρες υπαλλήλους, οι οποίες έχουν προσληφθεί μέχρι και την 31η Δεκεμβρίου 1982 και είναι χήρες με άγαμα παιδιά ή διαζευγμένες με άγαμα παιδιά ή άγαμες μητέρες με άγαμα παιδιά, καθώς και για γυναίκες που είναι έγγαμες, αρκεί η συμπλήρωση δεκαπενταετούς πλήρους πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1992 και για όσες συμπληρώνουν τη δεκαπενταετία από την 1η Ιανουαρίου 1993 και μετά προστίθεται ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος και μέχρι τη συμπλήρωση δέκα επτά (17) ετών και έξι (6) μηνών πλήρους πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας». Περαιτέρω, στην παρ. 1 του άρθρου 56 του ίδιου ως άνω Κώδικα ορίζεται ότι: «1. Για την καταβολή της σύνταξης των υπαλλήλων, που υπάγονται στην συνταξιοδοτική προστασία του Δημοσίου, θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης, η οποία ορίζεται ως εξής: α) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης μέχρι 31η Δεκεμβρίου 1997 το τεσσαρακοστό δεύτερο (42ο) έτος της ηλικίας τους συμπληρωμένο, προκειμένου για μητέρες που έχουν ανήλικα ή σωματικώς ή πνευματικώς ανάκανα παιδιά κατά ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) και άνω, ή για γυναίκες με ανάκανο σύζυγο κατά ποσοστό εξήντα επτά τοις εκατό (67%) και άνω, το πεντηκοστό τρίτο (53ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο προκειμένου για τις λοιπές γυναίκες και το πεντηκοστό πέμπτο (55ο) έτος συμπληρωμένο προκειμένου για τους άνδρες. Το κατά το προηγούμενο εδάφιο τεσσαρακοστό δεύτερο (42ο) έτος της ηλικίας των γυναικών με ανήλικα ή ανάκανα παιδιά ή ανάκανο σύζυγο αυξάνεται από 1ης Ιανουαρίου 1993 κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος και μέχρι τη συμπλήρωση της ηλικίας

του τεσσαρακοστού τέταρτου (44ου) έτους και έξι (6) μηνών, η δε υπάλληλος θα ακολουθεί το όριο ηλικίας που ισχύει κατά το χρόνο που συμπληρώνει δεκαπενταετή πλήρη συντάξιμη υπηρεσία. Η ηλικία συνταξιοδότησης, που προβλέπεται από τις διατάξεις της περίπτωσης αυτής, ισχύει και για τις γυναίκες του δεύτερου εδαφίου της περίπτ. α' της παρ. 1 του άρθρου 1 εφόσον συμπληρώνουν δεκαπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1997. β) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά, καθώς και για όσους προσλαμβάνονται στο Δημόσιο από 1ης Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1992, το πεντηκοστό (50ό) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο για τις μητέρες που έχουν ανήλικα ή σωματικώς ή πνευματικώς ανίκανα παιδιά κατά ποσοστό 50% και άνω ή για γυναίκες με ανίκανο σύζυγο κατά ποσοστό 67% και άνω, το πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος συμπληρωμένο για τις λοιπές γυναίκες και το εξηκοστό (60ό) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο προκειμένου για τους άνδρες (...) το δικαίωμα σύνταξης, που θεμελιώνεται βάσει των διατάξεων των προηγούμενων περιπτώσεων και των διατάξεων του άρθρου 1, δεν θίγεται από ενδεχόμενες μεταβολές, που επέρχονται στην προσωπική ή οικογενειακή κατάσταση του υπαλλήλου, κατά την παραμονή τους στην υπηρεσία μετά τη θεμελίωση».

12. Στην προκειμένη υπόθεση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Η ενάγουσα, που γεννήθηκε το 1950 και ήταν τακτικός υπάλληλος του Υπουργείου ... από ...1977, καταδικάστηκε με την .../2002 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών σε ποινή κάθειρξης επτά (7) ετών για τα αδικήματα της απάτης και της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση, ενώ με την .../2002 απόφαση του Β' Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου ..., επιβλήθηκε σε αυτή η ποινή της οριστικής παύσης. Ακολούθως, με την από ...2003 αίτησή της ζήτησε τον κανονισμό σ' αυτήν σύνταξης. Η 42^η Διεύθυνση του Γ.Λ.Κ. απέρριψε την ως άνω αίτηση με την .../2004 πράξη, με την αιτιολογία ότι απώλεσε το συνταξιοδοτικό της δικαίωμα κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 62 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, λόγω της ανωτέρω ποινικής καταδίκης της με την προαναφερόμενη απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Κανονίστηκε, όμως, σύνταξη στο όνομα των θυγατέρων της, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 64 παρ. 1 του π.δ/τος 166/2000, με βάση την από έτη 25-08-25 συνολική συντάξιμη υπηρεσία της ενάγουσας [από ...1977 έως ...2002 ως τακτικής υπαλλήλου στο Υπουργείο ..., αφαιρουμένου του χρονικού διαστήματος από 19.7.1996 έως 15.5.2002 που τελούσε σε αργία (άρθρο 11 παρ. 7 π.δ. 166/2000) και προσμετρηθείσας της από έτη 06-05-20 υπηρεσίας της στον ιδιωτικό τομέα]. Ειδικότερα, κατά τα διαλαμβανόμενα στην ως άνω πράξη, η ..., που γεννήθηκε το έτος 1976, και η ..., που γεννήθηκε το έτος 1981, «δικαιούνται μηνιαία σύνταξη 391,49 ευρώ, πληρωτέα από ...2002, αυξανόμενη σε 421,92 ευρώ από 1.1.2003 και σε 478,58 ευρώ από 1.1.2004». Όπως δε προκύπτει από τα στοιχεία του συνταξιοδοτικού φακέλου οι θυγατέρες αυτής εξακολούθησαν να λαμβάνουν σύνταξη έως το έτος 2014.

13. Ακολούθως, η ενάγουσα άσκησε ένσταση κατά της .../2004 πράξης του Γ.Λ.Κ., η οποία απορρίφθηκε με την .../2006 απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. του Γ.Λ.Κ. με την ίδια ως άνω αιτιολογία. Έφεση δε της ενάγουσας κατά της ως άνω απόφασης της

Επιτροπής (αρ. κατ. .../2007) έγινε δεκτή με την 2503/2012 απόφαση του πρώην Π Τμήματος του Δικαστηρίου, η οποία επικυρώθηκε με την 980/2016 απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου. Ειδικότερα, με την 2503/2012 απόφαση, αφού κρίθηκε ότι η ρύθμιση της διάταξης του άρθρου 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, που προβλέπει την πλήρη απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, και μάλιστα αυτοδικαίως, των υπαλλήλων που καταδικάστηκαν αμετάκλητα για τα αναφερόμενα στο άρθρο αυτό αδικήματα, δεν τελεί σε δίκαιη σχέση ισορροπίας προς τον επιδιωκόμενο σκοπό δημόσιας ωφέλειας, με συνέπεια να αντίκειται στο άρθρο 1 εδ. α' του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., το Τμήμα ακύρωσε την .../2006 απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. και την .../2004 πράξη της 42^η Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. και ανέπεμψε την υπόθεση στην εν λόγω Διεύθυνση προκειμένου να κριθεί κατ' ουσίαν το συνταξιοδοτικό δικαίωμα της ενάγουσας.

14. Κατόπιν αυτών, με την .../2014 πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γ.Λ.Κ. κανονίστηκε σύνταξη στην ενάγουσα, με βάση την από έτη 25-08-25 συνολική συντάξιμη υπηρεσία της, ύψους 906,33 ευρώ, η οποία ορίστηκε πληρωτέα από 1.6.2011, ήτοι «αναδρομικά από 3 χρόνια, που αρχίζουν από την πρώτη του μήνα που εκδίδεται η πράξη αυτή». Συναφώς, από τα στοιχεία του συνταξιοδοτικού φακέλου προκύπτει ότι στην ενάγουσα καταβλήθηκαν αναδρομικά ποσά συντάξεων για το χρονικό διάστημα από 1.6.2011 έως 30.6.2014, μετά από συμφωνισμό των συντάξεων που είχαν καταβληθεί στις θυγατέρες της για το ίδιο ως άνω χρονικό διάστημα.

15. Ήδη με την υπό κρίση αγωγή η ενάγουσα ζητεί, κατά τα εκτιθέμενα και στην πρώτη σκέψη της παρούσας, να της καταβληθούν οι διαφορές συντάξεων του χρονικού διαστήματος από ...2002 [επομένη της ημερομηνίας τερματισμού της υπαλληλικής της σχέσης] έως 31.5.2011 [προτεραιά της ορισθείσας με την .../2014 πράξη του Γ.Λ.Κ. ημερομηνίας πληρωμής της σύνταξής της.

16. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 7 της παρούσας, το Τμήμα κρίνει ότι, κατά τον βασίμως προβαλλόμενο λόγο αγωγής, μη νομίμως με την .../2014 πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους ορίστηκε ο χρόνος έναρξης των οικονομικών αποτελεσμάτων της κανονισθείσας σύνταξης της ενάγουσας στις 1.6.2011, δηλαδή αναδρομικώς σε βάθος τριετίας από την πρώτη του μήνα έκδοσης της πράξης αυτής. Και τούτο, διότι μετά την ακύρωση της .../2006 απορριπτικής απόφασης της Ε.Ε.Π.Κ.Σ., η συνταξιοδοτική διοίκηση όφειλε, σύμφωνα με το άρθρο 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, να εκδώσει πράξη με οικονομικά αποτελέσματα που να ανατρέχουν αναδρομικά σε χρόνο μέχρι τριετίας από το χρόνο έκδοσης της ακυρωθείσας απόφασης της Ε.Ε.Π.Κ.Σ., ήτοι από την 1.2.2003. Επομένως, η υπό κρίση αγωγή είναι νόμω βάσιμη κατά το μέρος που αφορά αξιώσεις της ενάγουσας εκτεινόμενες στο χρονικό διάστημα από 1.2.2003 έως 31.5.2011.

17. Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή είναι νόμω βάσιμη και κατά το μέρος που αφορά αξιώσεις της ενάγουσας εκτεινόμενες στο χρονικό διάστημα από 16.5.2002 έως 31.1.2003. Ειδικότερα, όπως έγινε δεκτό στη σκέψη 10 της παρούσας, η αποζημιωτική ευθύνη του Δημοσίου για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η

ενάγουσα από τη στέρηση των συντάξιμων αποδοχών της λόγω της άρνησης του Γ.Λ.Κ. να κανονίσουν της σύνταξή της εξικνείται μέχρι του χρονικού σημείου κατά το οποίο συνέτρεξαν οι νόμιμες προϋποθέσεις γέννησης της συνταξιοδοτικής αξίωσης. Υπό το πρίσμα αυτό, εφόσον η ενάγουσα διορίσθηκε στις ...1977 στο Δημόσιο, ήτοι πριν από τις 31.12.1982, είχε συμπληρώσει στις ...1992, ήτοι πριν από τις 31.12.1992, δεκαπενταετή πλήρη πραγματική υπηρεσία και ως έγγαμη είχε θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα κατά τα οριζόμενα στο δεύτερο εδάφιο της περ. α της παρ. 1 του άρθρου 1 του Σ.Κ. Κατά το χρόνο δε εκείνο (31.12.1992) είχε δύο ανήλικα τέκνα και ήταν 42 ετών, ήτοι είχε συμπληρώσει το όριο ηλικίας που προβλέπεται στην περ. α της παρ. α του άρθρου 56 του Σ.Κ. για τις γυναίκες με ανήλικα τέκνα που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31.12.1997 (πρβλ. ΕλΣυν 983/2016, 100, 676/2018, 121/2021, βλ. επίσης Π Τμ. 1552/2017, 1282.2022 σχετικά με την συμπλήρωση του προβλεπόμενου, κατά περίπτωση, ορίου ηλικίας, που τίθεται ως όρος για την καταβολή της σύνταξης και όχι ως προϋπόθεση για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος). Κατά συνέπεια, στις 16.5.2002 συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις γέννησης της σχετικής συνταξιοδοτικής αξίωσης της ενάγουσας, και ως εκ τούτου, η ένδικη αγωγή είναι νόμω βάσιμη και κατά το μέρος αυτό.

18. Εξ άλλου, η ένδικη αξίωση, η οποία απορρέει από παράνομες πράξεις των οργάνων της συνταξιοδοτικής διοίκησης κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί για τον κανονισμό των συντάξεων των υπαγόμενων στο ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων λειτουργών και υπαλλήλων, δεν έχει υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 90 παρ. 1 του ν. 2362/1995 [βλ. και άρθρα 140 παρ. 1 και 5, 141 και 143 περ. α του ν. 4270/2014 (Α' 143), και επί του ζητήματος της παραγραφής ΕλΣ Ολ 1975/2021]. Και τούτο εν προκειμένω διότι, λόγω του χρόνου έκδοσης της .../2004 πράξης του Γ.Λ.Κ. και της .../2006 απόφασης της Ε.Ε.Π.Κ.Σ., σε συνδυασμό με το ισχύον κατά το χρόνο αυτό δικονομικό πλαίσιο (ως προς την αυτοτέλεια της αγωγής ενώπιον του ΕλΣυν βλ. ΕλΣ 848, 1659/2011, 1505/2005, 1521/2017, 713-714/2019, 290/2021, βλ. επίσης Ειδικό Δικαστήριο 5/20016 ως προς την τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 66 του Σ.Κ., πρβλ. Ειδ. Δικ. άρθρου 88 Σ 26/2006, συναφώς ΟΛΕλΣ 1252/2004 και ΕλΣ 1305/2007), η έναρξη του χρόνου της πενταετούς παραγραφής τελεί σε άμεση και αναγκαία συνάρτηση με την ολοκλήρωση της διαδικασίας του άρθρου 66 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, συναφώς με τη διάπλωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος της ενάγουσας (πρβλ. ΕλΣυν 2486/2010, πρβλ. επίσης ΑΕΔ 9/2009, ΕλΣυν 706/2023, ΣτΕ 3776/2015, 941, 1292/2013, 4256/2012, 3191/2005, 1475, 1209/2003). Η διάπλωση δε αυτή επήλθε, μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας επί της με αρ. κατ. .../2007 έφεσης, και δη με την έκδοση της .../2014 πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γ.Λ.Κ.. Τούτων δοθέντων, στις ...2015, οπότε και επιδόθηκε η ένδικη αγωγή στο Ελληνικό Δημόσιο [βλ. την ...2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών ... στο Ελληνικό Δημόσιο και βλ. άρθρο 75 παρ. 2 β του ΚΔΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 19 του ν. 3900/2010 (Α' 213) και εφαρμοζόταν αναλόγως βάσει του άρθρου 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3472/2006 και ίσχυε

κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο άσκησης της αγωγής], η πενταετής παραγραφή της ένδικης αξίωσης δεν είχε συμπληρωθεί.

19. Στη Δικονομία του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ν. 4700/2020) ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι το Δικαστήριο μεριμνά αυτεπαγγέλτως για την εν γένει πρόοδο της δίκης, διατάσσοντας κάθε κατά νόμο απαιτούμενη διαδικαστική πράξη για τη διακρίβωση της αλήθειας και την ταχύτερη περάτωση της δίκης (άρθρο 12), ότι δύναται αυτεπαγγέλτως να αποφασίζει για τη συμπλήρωση των αποδείξεων με κάθε μέσο και να ζητεί στοιχεία για την πληρέστερη διάγνωση της υπόθεσης από κάθε δημόσια, δημοτική ή κοινοτική αρχή, καθώς και από κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο, τα οποία και υποχρεούνται να του τα παράσχουν (άρθρα 251 και 254) και ότι η αρχή ή το πρόσωπο, που διετάχθη προς τούτο, οφείλει, χωρίς αναβολή, να εκτελέσει την απόφαση και να αποστείλει στο Ελεγκτικό Συνέδριο τα ζητούμενα έγγραφα (άρθρο 254 παρ. 1). Επίσης, στο άρθρο 254 παρ. 3 της Δικονομίας ορίζεται: «Το Δικαστήριο δύναται, με πράξη του Προέδρου του, προαποδεικτικώς ή με απόφασή του, να ζητεί από τη διοίκηση τη διενέργεια πολύπλοκων αριθμητικών υπολογισμών ή αριθμητικών υπολογισμών που στηρίζονται σε δεδομένα από πολλαπλά στοιχεία τα οποία τηρεί η διοίκηση. Η σχετική έκθεση της διοίκησης υποβάλλεται υποχρεωτικώς στο Δικαστήριο είκοσι (20) τουλάχιστον ημέρες πριν από την ορισθείσα ή οριζόμενη κατά περίπτωση δικάσιμο».

20. Εν προκειμένω, με την υπό κρίση αγωγή η ενάγουσα, εκκινώντας από την παραδοχή ότι η βασική σύνταξή της καθ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα (16.5.2002 έως 31.5.2011) ανέρχεται στο αναγραφόμενο στην .../2014 πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γ.Λ.Κ. ποσό των 906,33 ευρώ, ισχυρίζεται ότι το συνολικό ποσό συντάξεων (συμπεριλαμβανομένων των Δώρων Εορτών και του Επιδόματος Αδείας) που θα είχε λάβει, αν δεν είχε απορριφθεί η από ...2003 αίτησή της για τον κανονισμό της σύνταξής της, θα ανερχόταν στο (ακαθάριστο) ποσό των 113.891,27 ευρώ (906,33€ X 125,6 μήνες). Περαιτέρω, προσκομίζει βεβαιώσεις του Γ.Λ.Κ. και του e-ΕΦΚΑ, στις οποίες αναφέρονται ποσά συντάξεων που καταβλήθηκαν στις θυγατέρες της κατά τα έτη 2004-2008. Με βάση τις βεβαιώσεις αυτές η ενάγουσα προσδιορίζει το ποσό των καταβληθεισών στις θυγατέρες της συντάξεων σε 70.922,77 ευρώ και ζητεί, με την ένδικη αγωγή, όπως οι λόγοι αυτής αναπτύσσονται με το από 14.10.2021 υπόμνημα, την επιδίκαση του ποσού των 42.968,50 ευρώ (113.891,27€-70.922,77€), ήτοι της διαφοράς των συντάξεων που έπρεπε, κατά τους ισχυρισμούς της, να λάβει κατά το χρονικό διάστημα από 16.5.2002 έως 31.5.2011 και αυτών που καταβλήθηκαν στις θυγατέρες της. Από την επισκόπηση δε των βεβαιώσεων του Γ.Λ.Κ. και του e-ΕΦΚΑ προκύπτει ότι για την εξεύρεση του ως άνω ποσού των 70.922,77 ευρώ έχουν συναθροιστεί τα καθαρά φορολογητέα ποσά ανά έτος, ενώ, περαιτέρω, δεν έχει προσμετρηθεί στο ποσό των καταβληθεισών συντάξεων εκείνα τα ποσά που απαλλάσσονται από το φόρο εισοδήματος [βλ. σχετ. τις βεβαιώσεις καταβληθεισών συντάξεων έτους 2004, και δη το ποσό που αντιστοιχεί στο 20% των αναδρομικών - άρθρο 45 παρ. 4 περ. δ του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994)]. Επίσης, στα αναγραφόμενα στις σχετικές βεβαιώσεις ακαθάριστα ποσά έχει προσμετρηθεί και το καταβληθέν επίδομα εξομάλυνσης [άρθρα 29 παρ. 1 του ν. 2768/1999 (Α' 273), 2 παρ. 15 του ν.

3075/2002 (Α' 297), 1 παρ. 16 του ν. 3234/2004 (Α' 52), 1 του ν. 3408/2005 (Α' 272), 1 του ν. 3513/2006 (Α' 265), 1 του ν. 3620/2007 (Α' 276) και 1 του ν. 3670/2008 (Α' 117) καθώς και άρθρο 67 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα], το ύψος του οποίου είναι ανάλογο του ποσού της μηνιαίας βασικής σύνταξης (βλ. και ΕλΣυν 915/2023).

21. Με δεδομένα τα ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο, προς μόρφωση πλήρους δικανικής πεποίθησης, να αναβάλει την έκδοση οριστικής απόφασης, προκειμένου με επιμέλεια της Γραμματείας του παρόντος Τμήματος, να προσκομισθεί, κατ' εφαρμογή των άρθρων 251 και 254 του ν. 4700/2020, από το Ελληνικό Δημόσιο και τον e-ΕΦΚΑ (Διεύθυνση Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα) βεβαίωση από την οποία θα προκύπτουν α) το ύψος της μηνιαίας βασικής σύνταξης της ενάγουσας κατά τα έτη 2002-2011 β) το συνολικό ποσό συντάξεων (βασικής σύνταξης) του επίδικου χρονικού διαστήματος (16.5.2002 έως 31.5.2011), συμπεριλαμβανομένων των Δώρων Εορτών και του Επιδόματος Αδείας και γ) η διαφορά του συνολικού ποσού (βασικών) συντάξεων που έπρεπε να λάβει η ενάγουσα κατά το ίδιο ως άνω χρονικό διάστημα και (ακαθάριστων) ποσών (βασικών) συντάξεων που καταβλήθηκαν στις θυγατέρες της. Η βεβαίωση αυτή πρέπει να υποβληθεί στη Γραμματεία του Τμήματος εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης στο Ελληνικό Δημόσιο και τον e- ΕΦΚΑ. Μετά δε την εκτέλεση των ανωτέρω, πρέπει να οριστεί αρμοδίως νέα δικάσιμος για τη συζήτηση της αγωγής, να εγγραφεί η υπόθεση στο οικείο πινάκιο και να γίνει η από το νόμο επιβαλλόμενη κλήτευση των διαδίκων.

Για τους λόγους αυτούς

Αναβάλλει την έκδοση οριστικής απόφασης. Και

Διατάσσει τη συμπλήρωση του φακέλου με τα αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας έγγραφα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε τηλεδιάσκεψη στις 7.12.2023

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΠΑΡΕΔΡΟΣ

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΜΙΧΑΛΑΚΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΡΑΓΚΟΠΑΝΑΓΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (Α' Τμήμα Διακοπών), στις 2 Ιουλίου 2024.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΕΛΑΓΙΑ ΚΡΗΤΙΚΟΥ